

Arrest

nr. 207 446 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 juli 1977.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 november 2015 en dient op 10 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 23 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 10 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) A(...) K(...), bent een Afghaanse burger van Hazara origine behorend tot de Sayed stam. U bent een veertigjarige sjiitische moslim en afkomstig uit het dorp Tamazan gelegen in het district Gezab van de provincie Uruzgan. U bent getrouwd en heeft twee minderjarige kinderen. Uw moedertaal is Dari.

In uw regio werkte u als metser. Op een dag in 2013 werd u door een machtige lokale talibancommandant, namelijk Haji M(...), gevraagd om een huis te bouwen voor zijn zoon. Jullie spraken een prijs van 300.000 Afghani af. 100.000 daarvan kreeg u als voorschot. Het resterende bedrag ging u krijgen als het huis klaar was. Na zes maanden was het werk gedaan. U ging naar Haji M(...) om de rest van het geld te vragen. Hij vroeg u om na enkele dagen naar het huis van zijn zoon te komen. Dit deed u samen met uw broer. Daar begonnen Haji M(...), zijn zonen en kleinzonen u te slaan. Ze wilden u niet betalen. U beval uw broer om weg te lopen. U werd daar ook neergestoken waarna u flauwviel. Ze zouden u nadien op de weg gedropt hebben waar u door één van uw burens gevonden werd. Uw familie nam u naar de dokter. De volgende vijftien dagen bleef u bij uw zus, in Onok, niet ver van uw dorp en kreeg u medische behandeling. Daarna keerde u terug naar uw dorp. De winter bracht u thuis door samen met uw gezin. De volgende twee jaar werkte u op verschillende plaatsen in de omliggende dorpen. U ging dan regelmatig terug naar uw dorp. Ongeveer twee jaar na dit incident, in oktober 2015 werd de kleinzoon van Haji M(...) doodgestoken. Haji M(...) en zijn familie gaven u de schuld. Hij kwam naar uw huis op zoek naar u. U vernam dit van uw broer. U ging niet meer terug naar het dorp en verliet dezelfde dag nog het land. Uw broer, vrouw en kinderen verlieten dezelfde nacht het dorp en begonnen bij uw zus te wonen. Vandaar vertrokken ze naar Herat waar ze ongeveer een jaar bij een kennis logeerden. Na een jaar in Herat verhuisden ze omwille van de algemeen onveilige situatie naar Iran waar ze nog steeds in illegaliteit wonen. U vernam ondertussen dat de familie van Haji M(...) een klacht tegen u heeft ingediend en een rechtszaak tegen u heeft aangespannen. U nam telefonisch contact op met uw schoonbroer die u vertelde dat de overheidsdiensten bij u thuis kwamen en u zochten.

Uzelf kwam na een reis van anderhalve maand op 25 november 2015 in België aan waar u op 10 december 2015 asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u zowel de taliban, meer specifiek Haji M(...) en zijn familie, als de overheid.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, twee werkcontracten, een brief van de imam van uw dorp die uw problemen bevestigt, de enveloppe waarin uw documenten opgestuurd werden en medische documenten uit België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw problemen met Haji M(...) en bijgevolg ook niet aan de rechtszaak die tegen u werd aangespannen.

Vooreerst vindt het CGVS het ongeloofwaardig dat een rijke, machtige talibancommandant van uw regio, die nog steeds actief werkt voor de taliban en al lang de controle heeft over uw regio, u zou willen misleiden door eerst 300.000 Afghani te beloven om dan toch maar 100.000 te betalen. U verklaarde zelf ook dat u, mocht Haji M(...) u gevraagd hebben dat u het huis gratis voor hem bouwde, dat niet geweigerd zou hebben gezien zijn macht en invloed in uw regio (CGVS gehoorverslag p.13). Het is dan ook niet begrijpelijk waarom een dergelijke persoon met zo veel macht een gewone burger zoals u toch een bedrag zou belonen dat hij niet van plan was om te betalen.

Verder is het evenmin geloofwaardig dat u hiervoor werd gekozen. U bent immers van Hazara origine en sjiit in tegenstelling tot Haji M(...) die van Pashtoun origine is en soenniet. Hierover gevraagd verklaarde u dat Haji M(...) ook iemand van zijn stam kon vragen. Zijn stamleden kwamen tijdens de

werken immers ook helpen. Toch zou Haji M(...) u gevraagd hebben omdat u bekend stond als een bekwame vakman. Dat Haji M(...) die zelf zes zonen en zeven kleinzonen heeft, uit zijn stam van zoveel Pashtoun-leden, niet één goede metser kon vinden en zich toch genoodzaakt voelde om beroep te doen op een Hazara is weinig geloofwaardig (CGVS p. 12-13).

Wat er ook van zij, het feit dat u slechts vijftien dagen nadat u geslagen en neergestoken werd door Haji M(...) en zijn zonen en kleinzonen, terug naar uw dorp ging waar Haji M(...) ook woonde en daar de hele winter bij uw familie doorbracht, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten (CGVS p. 11). Gevraagd hoe het kwam dat u na vijftien dagen terug naar uw dorp durfde gaan, antwoordde u dat u geen andere optie had omdat uw huis daar was. Geconfronteerd met de vaststelling dat u toch nog verder bij uw zussen kon wonen, of zoals uw familie dat na uw vertrek deed, in Herat, antwoordde u dat u daar niet eeuwig kon blijven. De taliban zouden u overal kunnen vinden, hetgeen een vreemde uitleg is voor de vaststelling dat u naar uw dorp terugging waar de taliban u zonder veel moeite konden vinden (CGVS p. 14). Opvallend is ook het feit dat u daar gedurende hele winter niet lastiggevallen werd door deze familie. De volgende twee jaar werkte u bovendien in verschillende omliggende dorpen en kon u regelmatig één of twee keer per maand naar huis komen, blijkbaar zonder problemen. Uw familie woonde in die periode ongestoord verder in het dorp, gegevens die de geloofwaardigheid van uw vrees relativeren.

Overigens dient te worden toegevoegd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeldde dat u ook neergestoken werd. Daar verklaarde u louter dat u geslagen werd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Geconfronteerd met deze niet onbelangrijke omissie bleef u aanhouden dat u dat wel op DVZ verklaarde, hetgeen geen verhelderende verklaring is (CGVS p.16). Bovendien werd u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS gevraagd om uw eerste interview [op DVZ] te evalueren. U verklaarde toen dat u niet tevreden was over de tolk omdat u alles kort moest vertellen. Zoals u ook al tijdens het gehoor werd uitgelegd, was dit net de bedoeling van uw eerste interview. U werd daar ook geïnformeerd dat een uitgebreider interview op het CGVS ging volgen. Gevraagd of u de belangrijkste punten uit uw asielrelaas heeft kunnen uiteenzetten in dat interview, wilde u slechts één punt verbeteren. Zo gaf u aan dat u naast uw kinderen ook nog de voogd was van uw neef S(...) H(...) die zelf geen ouders meer had. Gevraagd om verdere opmerkingen had u geen commentaar meer (CGVS p. 2). Dat u dan ineens op het einde van uw gehoor op het CGVS, toen u geconfronteerd werd met een eerdere omissie uw verklaring wijzigde, kan dan ook niet aanvaard worden als een geldige uitleg voor de tegenstrijdigheid. De geloofwaardigheid van deze aanval komt dan ook in het gedrang.

Ongeveer twee jaar na deze feiten werd één van de kleinzonen van Haji M(...) doodgestoken in uw regio. U kreeg hiervoor de schuld van de taliban. Haji M(...) zou naar uw huis gekomen zijn op zoek naar u. Ze zouden u echter niet gevonden hebben omdat u toen in een ander dorp werkte. Ze zouden gezegd hebben dat ze u gingen vinden en als ze u niet gingen vinden dat ze uw echtgenote gingen ontvoeren, hetgeen ze echter niet deden. U werd hiervan door uw broer op de hoogte gebracht. U verliet dezelfde dag de regio en ging naar Kabul om dan vervolgens naar België te vluchten. Dezelfde nacht verliet uw familie het dorp en kwamen ze bij uw zus aan (CGVS p. 11-12).

Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnd door een aantal onaannemelijkheden. In eerste instantie is het niet geloofwaardig dat Haji M(...) enkel en alleen u, de schuld zou hebben gegeven van de dood van zijn kleinzoon. Zijn kleinzoon die doodgestoken werd, was volgens u bekend om zijn brutaliteit. Hij was immers reeds betrokken bij verschillende gijzelingen. Gevraagd naar zijn job verklaarde u dat het zijn werk was om mensen te beroven en te ontvoeren (CGVS p. 12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat deze familie enkel u de schuld zouden geven. Ze zouden immers ook de familieleden van de mensen die ze al eerder gegijzeld hebben verdenken of andere vijanden waaraan ze duidelijk geen tekort hadden. Bovendien zouden ze zelf zeker de werkelijke moordenaar van hun verwante willen straffen. Hun conflict met u dateerde daarenboven van twee jaar geleden. In die twee jaar tijd is er geen enkele indicatie geweest waardoor ze zouden kunnen denken dat u van plan was om wraak te nemen. Zelfs toen u, in die twee jaar tijd een keer onderweg gestopt werd door de zoon van Haji M(...) hebt u zich gehoorzaam opgesteld. Hij heeft u uitgelachen. U hebt daarop zelfs beloofd dat u nooit meer terug naar huis ging komen. Vervolgens kwam u steeds minder frequent terug naar uw dorp (CGVS p. 14). Dat ze dan in deze context enkel en alleen u als dader van de moord verdachten is niet logisch. Geconfronteerd met deze bedenking, antwoordde u dat ze inderdaad veel vijanden hadden maar dat ze een Hazara wilden beschuldigen zodat de Hazara's de Pashtouns gehoorzaamden (CGVS p. 15). Zoals hierboven voorgesteld hadden ze geen enkele reden om dit te doen, gezien u en heel uw familie hoe dan ook gehoorzaamden. Dat ze hiervoor enkel tegen u zelfs een rechtszaak aanspannen bij de autoriteiten is ook verregaand wanneer het hun bedoeling zou zijn louter Hazara's af te schrikken.

Verder is het ook niet aannemelijk dat Haji M(...) dergelijke ernstige bedreigingen uitte maar toch niet in actie kwam in de twee jaar tijd die ondertussen verstreken is. Hij zei dat hij uw echtgenote ging gijzelen als u zich niet ging aanbieden. Tegelijkertijd vertrok hij gewoon uit het huis zonder uw vrouw iets aan te doen (CGVS p. 14).

Bovendien wonen uw zussen en hun mannen ook in de regio, niet ver van Tamazan (landeninformatie nr. 1). Indien Haji M(...) of de taliban in het algemeen u wilden zoeken zouden ze uw familieleden ook kunnen lastigvallen en op deze manier u onder druk zetten om terug naar de regio te komen. Dit is echter tot nu toe niet gebeurd, hetgeen de geloofwaardigheid en de ernst van deze feiten onderuit haalt. Zelfs nadat de overheidsdiensten op de hoogte gebracht werden van de beschuldiging van Haji M(...) en nadat ze op onderzoek kwamen naar uw dorp Tamazan, werden uw zussen en hun mannen niet eens ondervraagd. Uw broer, vrouw en kinderen verlieten het dorp en na korte tijd verhuisden ze naar Herat waar ze ongeveer een jaar woonden. In die tijd werden ze ook niet lastiggevallen, noch door de taliban noch door de overheid, hetgeen ook de geloofwaardigheid van deze rechtszaak verder op de helling zet. Uw familie verliet Herat na een jaar en trok naar Iran. Deze beslissing werd echter genomen omwille van de algemene onveilige situatie in Herat en dus niet op basis van persoonlijke bedreigingen die ze hebben meegemaakt (CGVS p. 16).

Tevens werd ook opgemerkt dat u geen interesse toonde om informatie te krijgen in de klacht die tegen u werd neergelegd die dan ook tot een rechtszaak zou leiden/geleid hebben. U belde uw schoonbroer twee keer in 2016. Hij vertelde u dat de overheidsdiensten naar het dorp kwamen, op zoek naar u. Ze zouden ook de burens hebben ondervraagd. Haji M(...) zou niet enkel in Gezab maar ook in Daikundi zijn klacht hebben geregistreerd. Verdere informatie over deze zaak, of deze al dan niet nog steeds hangende is of niet, heeft u niet. U hebt uw schoonbroer in 2017 niet meer gebeld. U wilde het niet weten omdat u daar ongelukkig van werd en ook omdat het geen nut heeft om het te vragen. U zou als een machteloze Afghaan in ieder geval niet in staat zijn om er iets aan te doen. Bovendien hebt u financiële problemen waardoor u moeilijk kan bellen (CGVS p. 7, p. 15-16). Uw verklaring is echter niet aanvaardbaar. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over de rechtszaak die tegen u werd aangespannen. Deze desinteresse komt hoe dan ook niet overeen met de vrees die u beweerde te hebben. Bovendien wonen uw zussen en schoonbroers daar nog. Zelfs als u zich in België wel veilig voelde en niet meer de behoefte voelde om hiernaar te vragen, kan men verwachten dat iemand in uw plaats toch zou denken aan de veiligheid van uw familieleden die daar nog steeds in de regio wonen. De taliban hebben immers ernstige dreigementen geuit. Ze dreigden ermee uw echtgenote te ontvoeren. U was zelf bang dat ze uw broer zouden ontvoeren. Hetzelfde kon dus ook met uw zussen of schoonbroers gebeuren. Louter omwille hiervan zou u de wens moeten koesteren om hiernaar te informeren. Dat u financiële problemen had is verder ook geen excuus. U kon immers andere creatieve manieren vinden om toch aan deze informatie te raken. Zo zijn er verschillende manieren van communicatie, hetzij via internet, hetzij via gsm-applicaties of sociale media, om gratis te kunnen bellen. Zelfs indien u zelf niet de mogelijkheid had zou u iemand anders in uw opvangcentrum om hulp kunnen vragen, hetzij een andere bewoner, hetzij een begeleider. Uw desinteresse komt dus niet overeen met uw verklaarde vrees en zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat de gegevens verkregen uit het Facebookprofiel van S(...) N(...) K(...) de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas verder bevestigen. U verklaarde dat uw broer S(...) N(...) K(...) geen Facebookprofiel heeft. Er werd echter een Facebookprofiel gevonden op zijn voor- en achternaam gelinkt aan zijn eigen telefoonnummer, gevonden op de enveloppe die hij zelf opgestuurd heeft naar u (CGVS p. 10). U hiermee geconfronteerd ontkende u dat uw broer een Facebookprofiel had. U een foto uit het betreffende Facebookprofiel getoond, verklaarde u hem niet te herkennen (landeninformatie nr. 2). Een tweede foto getoond, verklaarde u dat een van die twee personen op de foto iemand was die u kende. Hij zou ook N(...) heten. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit Facebookprofiel dezelfde voor- en achternaam als uw broer draagt en gelinkt is aan zijn persoonlijke telefoonnummer bleef u aanhouden dat hij geen Facebook had. In uw regio zouden er drie à vier personen met deze naam wonen. Afghaanse telefoonnummers die niet meer gebruikt worden zouden verder aan anderen worden toegewezen (CGVS p. 16-17). Uw uitleg is verre van realistisch. In casu behoort dit Facebookprofiel aan een persoon die dezelfde voor- en achternaam heeft als uw broer, en is het ook gelinkt aan het telefoonnummer door hem vermeld. Het is verre van realistisch dat dit telefoonnummer dan ook iemand anders zou worden toegewezen die toevallig ook dezelfde voor- en achternaam draagt. Het heeft er alle schijn van dat dit Facebookprofiel aan uw broer behoort en dat u dit probeert te ontkennen. De analyse van de openbare gegevens op dit profiel versterkten deze

vermoedens. Zo woonde de eigenaar van dit profiel ook in Herat en verwees hij ook naar Daikundi. Hij heeft ook vrienden uit beide regio's en ook nog gemeenschappelijke vrienden met u, onder wie ook M(...) G(...) die in België verblijft en die uw neef is (landeninformatie nr. 3) (CGVS p. 7). De posts op dit profiel spreken uw verklaringen echter tegen. Op 11 oktober 2015 dus de dag nadat uw familie, uw broer inbegrepen, het dorp moest verlaten postte deze persoon een citaat met daarop "Zie je me graag?". Een dergelijke post is opmerkelijk voor iemand die net zijn dorp heeft moeten verlaten onder bedreigingen van de taliban. Verder postte hij foto's uit Herat waar hij als taekwondo-speler deelnam aan toernooien, hetgeen ook uw verklaring tegensprekt dat uw familie in Herat nooit buitenshuis zouden durven komen, behalve om inkopen te doen (CGVS p. 16) (landeninformatie nr. 4).

Ten slotte dient een bijkomende opmerking te worden toegevoegd aan uw tolkkeuze. Zo liet u via uw raadsman weten dat u een tolk Dari van niet-Pashtoun origine wilde hebben en dit omwille van de neutraliteit die u wilde verzekeren gezien uw Hazara-origine. Hierop werd niet ingegaan. Zoals u tijdens het gehoor werd uitgelegd is dit geen geldige eis. Dat u een tolk vraagt die uw moedertaal spreekt is vanzelfsprekend. Het CGVS hield hiermee rekening en bood u een tolk aan die uw moedertaal Dari sprak en wees op de neutraliteit van de tolken tijdens het gehoor. U hiernaar geïnformeerd ging u akkoord. U verklaarde dat u enkel wilde dat uw boodschap goed vertaald werd. U werd bij aanvang van het gehoor gevraagd om eventuele communicatieproblemen meteen te melden indien ze zich voordoen (CGVS p. 1-2). In het begin, in het midden en op het einde van het gehoor werd u meermaals gevraagd of u de tolk begreep (CGVS p. 2, p.10, p.17). Op al deze vragen antwoordde u dat u de tolk goed begreep. De tolk zelf meldde ook geen enkel communicatieprobleem. Gelet hierop dient te worden geconcludeerd dat noch taal- of communicatieproblemen, noch de etnische afkomst van de tolk een invloed hebben gehad op de getrokken conclusies in deze beslissing.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld. U beweerde zelf uit de provincie Uruzgan te komen (CGVS p. 9). District Gezab behoort echter tot de provincie Daikundi, zoals bevestigd door het arrest van de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) nr. 125767 (zie landeninformatie nr. 5). Bovendien werd de analyse van de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gezab gedaan. De conclusies werden dus getrokken los van de discussie of Gezab formeel onder Uruzgan of Daikundi zou vallen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Daikundi province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Daykundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daykundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Gezab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara kan louter uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet ter discussie staat. De twee werkcontracten die u neerlegde zijn evenmin gerelateerd aan uw problemen. Deze contracten kunnen louter uw beroep als metser bewijzen, hetgeen evenmin betwist wordt. De medische documenten die u neerlegde kunnen niet als bewijs beschouwd worden voor de bedreigingsfeiten die u aanhaalde. Deze documenten geven louter aan dat u op verschillende tijdstippen in september en oktober afspraken had bij een kinesist. Er is ook een röntgenfoto van uw schouder toegevoegd, zonder bijkomend uitleg; hetgeen ook niets toevoegt aan uw relaas. De brief die geschreven werd door de imam van uw dorp die over uw problemen getuigt heeft geen objectieve bewijswaarde. Het betreft immers een Afghaans document dat na uw aankomst in België gevraagd en opgemaakt werd. Aan een dergelijk document met een duidelijk gesolliciteerd karakter kan geen bewijswaarde verleend worden en dit zeker in het geval van Afghaanse documenten die zeer gemakkelijk te vervalsen of te verkrijgen zijn op een corrupte wijze (landeninformatie nr. 6). Dit document in casu is bovendien een handgeschreven brief die door eender welke persoon geschreven kon worden. De enveloppe die door uw broer werd gestuurd werd in het bovenstaande reeds besproken en voegt verder niets toe aan uw asielaanvraag, hoogstens bewijst het dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan (zie documenten).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij *in casu* een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 27 van het voorgenoemde Koninklijk besluit van 11 juli 2003 dient toegepast te worden. Deze beschikt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
 - b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
 - c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker”.*
 - d) Volgens deze bepaling moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.*
 - e) Krachtens artikelen 197, 198 en 199 van de Handbook on Procédures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de beschermingsstatus te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.*
 - f) De tegenstrijdigheden die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten.*
 - g) Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont; par ailleurs, tenus pour certains » (RW, nr. 43 080 van 6 mei 2010).*
 - h) Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002.).*
 - i) In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).*
 - j) De verzoeker beroept zich tevens bovendien de verkeerde beoordeling, op het gebrek, fout of tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of motieven.*
 - a) Verder verzoekt hij het voordeel van de twijfel.*
1. Toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b)

a. Persoonlijk relaas

Het CGVS meent dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Verzoeker wil graag opmerken dat wat zijn relaas betreft de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende is door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

- Aangaande H. M. [...]

Gelette verzoekers religie en zijn origine, meent verweerder dat het ongeloofwaardig is dat H. M. [...] die soenneit en van Pashtoun origine is verzoeker koos als metser. Hij vindt het ook hard te geloven dat H. M. [...] met zo veel macht een gewonde burger zoals verzoeker hem toch zo een bedrag zo belonen dat hij toch niet van plan was te betalen. Dit is een subjectieve mening die door enig objectief element of bron wordt ondersteund. Er moet echter worden benadrukt dat het relaas van de verzoeker volledig consistent en gedetailleerd was. De wederpartij levert geen voldoende overtuigend bewijs om het verhaal met rechtsgeldigheid aan te vechten. Ter ondersteuning van zijn verslag voegt de klager eraan toe dat uit diverse openbare bronnen blijkt dat de Taliban steeds zwaarder druk uitoefenen op Hazara's sinds dat ze in het gebied aanwezig zijn (stuk 3 - Schweizerische Flüchtlingshilfe, Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse vom 6. Juni 2016 zu Afghanistan: Sicherheitslage in Uruzgan, Gefährdung von Hazaras, Gefährdung von Polizeikräften, 6 juni 2016, <https://www.fluechtlingshilfe.ch/assets/herkunftslaender/mittlerer-osten-zentralasien/afghanistan/160606-afg-uruzQan-hazara.pdf>).

- Aangaande de verklaringen die werden gemaakt op de DVZ

Verzoeker vertelde op de DVZ dat er gevochten werd toen hij naar H. M. [...] ging en dat hij geslagen werd. "Slagen" is een zeer breed werkwoord dat verschillende meer specifieke acties kan omvatten. Daarnaast vertelde verzoeker ook dat hij niet tevreden was met de tolk aanwezig op dit interview en het is ook de reden waarom zijn vorige raadvrouw het verzoek had ingediend om door een tolk van Hazara origine te worden bijgestaan. Het is dus unfair dat verweerder niet gelooft dat verzoeker het wel verklaard heeft dat hij toen neergestoken werd en hem verder de ongeloofwaardigheid van deze aanval verwijten omwille van het feit dat hij dit niet in het begin van het gehoor vertelde.

- Aangaande het veronderstelde Facebook profiel van de broer van de verzoeker

Verzoeker beweert dat dit aangetoonde facebook profiel nauwelijks het profiel is van zijn broer en dat hij de persoon die op alle foto's van dit profiel staat niet te kennen. Om zijn woord en zijn goede trouw aan te tonen, voegt verzoeker als bijlage bij deze verzoek een foto van zijn broer, S.N. K. [...] toe.

Deze punten laten duidelijk zien dat de verwerende partij verzoeker telkens de meest nadelige interpretatie heeft weergehouden.

Deze bovengenoemde punten kunnen ten rechte niet tegen verzoeker worden weergehouden. Verder verzoekt verzoeker het voordeel van twijfel.

b. Religie en toebehorenheid aan de Hazara minderheid

De angst van de verzoeker werd door de verweerder niet geanalyseerd in relatie tot zijn religie en etnische minderheid in strijdigheid met artikel 27 van de Vreemdelingenwet.

Toch naast zijn hierboven beschreven persoonlijke problemen met de Taliban, vreest verzoeker ook voor zijn leven vanwege zijn religie (sjietische moslim) en zijn behoren tot de Hazara-minderheid.

De hele twintigste eeuw werd in Afghanistan gekenmerkt door moorden op Hazaras en systematische discriminatie tegenover hen (stuk 4).

Maatschappelijke discriminatie tegen sjietische Hazaras zette zich voort. Volgens ACCORD: "Societal discrimination against Shia Hazaras continued along class, race, and religious lines in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labor, physical abuse, and détention. According to NGOs, the government frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior. NGOs also reported Hazara ANSF officers were more likely than non-Hazara officers to be posted to insecure areas of the country. Multiple kidnappings of Hazara were reported in several provinces, including Ghazni, Zabul, and Baghlan. The abductors reportedly shot, beheaded, ransomed, or released the kidnapping victims. In February 2015 unidentified gunmen abducted 31 Hazara men from a bus in Zabul Province. The abductors released 19 of the men in May and eight others in November; Four of the hostages remained unaccounted for at year's end" (ACCORD, Anfragebeantwortung zu Afghanistan: Sicherheitslage in Lashkar Gah bzw. der Provinz Helmand; Lage der Hazara [a-10233-2 (10234)], 31 juli 2017, beschikbaar op: http://www.ecoi.net/local/link/346329/477712_en.html) ■

In juli 2014 werden 17 Hazaras door de taliban onthoofd in Gizab (stuk 5 - Hazara.net, "17 Hazaras beheaded by Taliban in Gizab, Afghanistan", 7 juli 2014, beschikbaar op:

<http://www.hazara.net/2014/07/17-hazaras-beheaded-by-taliban-in-qizab-afghanistan/>). Volgens de heer Sadiqzada, parlement lid in Nili (Daikundi) is er een toenemende trend dat Hazara's door de Taliban uit bussen worden gehaald en op de Ray-Ban langs de weg worden gedood (Ibid.).

Daarenboven blijkt uit verschillende openbare rapporten dat de onveiligheid tegenover sjietische moslims, vooral Hazaras, sinds 2016 in heel Afghanistan gesteigd is. De landeninformatie en beschermingsrichtlijnen van de Britse asielautoriteiten over veiligheid en humanitaire situatie brengt daarover uit dat: "The USCIRF 2017 Annual Report noted: Du ring the last year (2016), Shi'a Muslims, especially ethnic Hazaras, fell victim to multiple violent and deadly attacks. as well as abductions that often ended in death. The attacks were overwhelmingly claimed by or attributed to U.S.- designated terrorist groups. including the Taliban and ISIS. Reportedly. more than 500 members of the Shi'a community were injured or killed between July and November 2016. There continue to be allegations that the government failed to provide adequate security in majority-Shi'a areas.' " (UK Home office, Country information and protection guidelines for British asylum authorities on security and humanitarian situation (impact on women, children, Shia Muslims and Hazaras; healthcare and aid workers; geographical distribution of violence; district control; IDPs, aid, health, healthcare, education and employment), augustus 2017, beschikbaar op:

<https://www.ecoi.net/file upload/1226 1503492921 afghanistan-security-cpin-v4-0-august- 2017.pdf> V

- 23 juli 2016: Aanval op voornamelijk etnische Hazaras-demonstranten in Kabul door het welk minstens 85 mensen gedood werden en meer dan 400 mensen verwond. "[This] was the deadliest single incident recorded by the United Nations in Afghanistan since 2001. The increasing rates of civilian deaths and injuries" (UN General Assembly, Verslag over de veiligheidssituatie en de politieke ontwikkelingen in Afghanistan, 7 september 2016, beschikbaar op: <http://www.ecoi.net/file upload/1226 1473924283 n1627228.pdf>).

- 11 oktober 2016: Een schutter met een Afghaans uniform van de nationale veiligheidstroepen opende het vuur op sjietische rouwenden in het Sakhi- schijn van Kabul. 18 mensen werden gedood en 54 verwond (Human Rights Watch, "Afghanistan^ Shia Hazara Suffer Latest Atrocity. Insurgents' Increasing Threat to Embattled Minority", 13 oktober 2016, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2016/10/13/afghanistans-shia-hazara-suffer-latest-atrocity>).

- 12 oktober 2016: Explosie van een geïmproviseerd explosief (IED) doodde minstens 15 Hazara's in de noordelijke Balkh provincie van Afghanistan. 17 personen werden verwond (Ibid.).

- 21 november 2016: Ten minste 32 aanbidders, waaronder kinderen, werden gedood en 50 anderen werden gewond door een zelfmoordterrorist in een sjietische moskee in Kabul tijdens de viering van de religieuze ceremonie van Arbæin (Human Rights Watch, "Human Rights Watch asks Afghan Govt for plan protecting Shia minority", 22 november 2016, beschikbaar op:

<https://alobal.factiva.com/ha/default.aspx#/?& suid=14818959602410907725 5319184183>).

- 6 januari 2017: zeven mijnwerkers werden in het noorden van Afghanistan vermoord en drie andere mijnwerkers raakten gewond tijdens de aanval. De mijnwerkers allemaal behoorden allemaal tot de sjietische Hazara-minderheid (Radio Free Europe/ Radio Liberty, "Baghlan province: According to officials, at least 7 coai miners from Hazara minority have been killed by unidentified armed men", 6 januari 2017, beschikbaar op: <http://www.ecoi.net/local link/334488/462907 en.html>).

- juli 2017: Ontploffing van een zelfmoordautobom met minstens 30 gedoodde mensen en 42 verwonde. De ontploffing trof een voornamelijk sjietische- Hazaras-district in het westen van de stad. De explosie lag dicht bij het huis van vice-president-directeur Mohammad Mohaqiq, een leider van de Hazara- gemeenschap (BBC News, "Kabul suicide car bomb: 30 killed in Afghan capital", 24 juli 2017, beschikbaar op: <http://www.bbc.com/news/world-asia- 40702010>).

De golf van deze gerichte aanvallen op sjietische-Hazaras is grotendeels toe te schrijven aan de opkomst van opstandige groepen die banden hebben met IS, wat de toenemende kwetsbaarheid van de sjietische gemeenschap buiten actieve slagvelden en in stedelijke gebieden onder overheidscontrole onderstreept (HRW, Human Rights Watch asks Afghan Govt for plan protecting Shia minority, 22 oktober

2016, beschikbaar op:

<https://alobal.factiva.com/ha/default.aspx#/?& suid=1481895960241090772553191 84183>).

Tevens constateerde UNAMA een toename van moorden en ontvoeringen van burgers van Hazara-afkomst door antiregeringselementen. In 2016 documenteerde UNAMA dat 85 Hazara-burgers werden ontvoerd in 16 incidenten, hetzij door AGE's, hetzij als gevolg van een geschil over het land (UK Home office, Country information and protection guidelines for British asylum authorities on security and humanitarian situation (impact on women, children, Shia Muslims and Hazaras; healthcare and aid workers; geographical distribution of violence; district control; IDPs, aid, health, healthcare, éducation and employment), augustus 2017, beschikbaar op:

<https://www.ecoi.net/file upload/1226 1503492921 afghanistan-security-cpin-v4-0-august->

2017.pdf). De ontvoeringen gingen in 2017 verder: "In June unknown militants kidnapped 17 Shia Hazaras from a bus in the northern province of Sar-i-Pul. A provincial council member said the Taliban likely had abducted the passengers to exchange them for a local commander who had been detained by Afghan forces during clashes the day before. The incident came two days after the Taliban killed 13 people and took several others hostage after ambushing a bus convoy in Kunduz province. Local tribal elders were reportedly able to mediate the release of the kidnap victims.

In September eight Hazaras traveling from Bamiyan to Kabul were reportedly kidnapped in Wardak province, just 150 meters away from a police checkpoint. In another incident, a group of militants stopped two passenger vans in Ghor province. The militants singled out five passengers they identified as Hazaras, and took them away at gunpoint. According to government contacts, the Hazaras were kidnapped by the Taliban, who were hoping to exchange them for one of their commanders. One student was killed when government forces attempted to secure their release, while the rest were later freed when tribal elders intervened to mediate. In Ghazni, a student was killed during a clash between the Taliban and government security forces following a Taliban attempt to abduct six Hazara students. In October the Taliban abducted 25 Hazaras traveling on the Kabul-Bamiyan Highway. They were reportedly released through the mediation of local tribal elders" (USDOS - US Department of State, "Report on International Religious Freedom Afghanistan", 15 augustus 2017, beschikbaar op: <http://www.ecoi.net/local/link/345189/476340.en.html>).

Zou Uw Raad het eens zijn met het CGVS en beoordelen dat de problemen die verzoeker met de Taliban heeft ondervonden, niet geloofwaardig zijn, kan toch niet worden betwist dat de verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt gedood te worden vanwege zijn etnische afkomst en zijn religie. Daarom moet de vluchtelingenstatus hem worden erkend.

Als Uw Raad echter zou oordelen dat er niet voldoende bewijzen zijn om verzoeker onmiddellijk de vluchtelingenstatus toe te kennen, verzoekt de heer KAZEMI dat U de beslissing op zijn minst te vernietigen omdat deze kwestie niet is geanalyseerd en zodat de zaak naar het CGVS wordt verwezen voor verder onderzoek.

2. De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In ondergeschikte orde, zou Uw Raad beschikken dat de bestreden beslissing niet moet worden vernietigd, noch dat de verzoeker als vluchteling moet worden erkend, meent verzoeker dat hem de subsidiaire status moet worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a. Doodstraf of executie; of,
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of;
- c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingen wet voorziet dus drie voorwaarden voor de toekenning van subsidiaire bescherming, namelijk:

1. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger
2. als gevolg van willekeurig geweld
3. in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Gizab moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook met kwalitatieve factoren, waaronder o.a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers.

Verweerder meent ten onrechte dat het aantal veiligheidsincidenten in de district Gizab beperkt is.

Uit openbare bronnen blijkt integendeel dat de situatie in het district Gizab is immers veel gevaarlijker dan wat de COI Focus suggereert in het administratieve dossier. Uit verschillende openbare bronnen blijkt inderdaad dat er sinds 2014 een gewapend conflict is uitgebroken; de Taliban zochten de controle over dit district te nemen.

Als gevolg van dit conflict zijn er heel veel burgers omgekomen: ""The Taliban are using people as shields and are firing on security forces from civilian houses" said [the] head of Gizab's development council" (stuk 6 - The guardian, "Taliban return to Afghan town that rose up and drove out its leaders", 27 oktober 2014, <https://www.theguardian.com/world/2014/oct/27/taliban-return-afghan-town-gizab>). Daarnaast werden de wegen afgesloten. Honderden families raakten hun huis kwijt en moesten verplaatst worden. De bevolking van het district werd ook door de Taliban gedwongen om hen geld of voedsel te geven. Er wordt ook gemeld dat| volgens de lokale autoriteiten alle ontwikkelingsprojecten in

het district Gizab gestopt werden, dat scholen en onderwijsgebouwen gesloten zijn voor studenten en dat] toegang tot water is voorkomen door de Taliban (Ibid.en stuk 7 - |Syed Sorour Amani-Ghandehar, « Le district de Gazab de la province Arzagan est entrain de chuté » (vertaling), 29 oktober 2014).

Sindsdien is het conflict niet gestopt en de taliban winnen terrain (stuk 8 - Radio Free Europ. Radio Liberty, « Arzagan : Dans le district de Gizab, les talibans militarisés ont pris le contrôle de 12 postes de sécurités » (vertaling), 7 juni 2015 ; en stuk 9: FDD's Ling war journal, "Taliban seizes a district in Uruzgan", 15 juni 2016, <https://www.lonawariournal.org/archives/2Q16/Q6/taliban-seizes-a-district-in-uruzgan.php>): "Nearly a dozen security checkpoints fell to the Taliban in Gizab district in the end of May 2016. AN A admitted a shortage of troops there but denied the district had fallen"

(EASO, Afghanistan. Report on security situation (général security situation; actors in the conflict; recent trends; state protection; security in the provinces), november 2016, beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/file upload/90 1479191564 2016-11-09-easo- afghanistan-security-situation.pdf>).

Volgens het Landeninfo van de Verenigde Staten over terrorisme 2016, bleef Kabul een brandpunt van opvallende aanvallen en Baghlan, Farah, Ghazni, Helmand, Kunar, Nangarhar en Uruzgan waren de gevaarlijkste provincies voor ANDSF en burgers (United States Department of State, Country Reports on Terrorism 2016 - Afghanistan, 19 July 2017, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5981e459c.html>).

Deze informatie toont aan dat er echter een binnenlands conflict woedt in deze district, dat vervolgens deze conflict burgers willekeurig getroffen worden en dat dit conflict ook verder het leven in de district erg beperkt zodat de huidige situatie in Gizab echter wel onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

Aangezien de situatie in de herkomstregio van de verzoeker op dit moment zeer onstabiel is, gezien deze regio momenteel zwaar bezet is door de Taliban, gezien verzoekers Aziatische kenmerken, waaruit onmiddellijk blijkt dat hij een sjietische- Hazara is, gezien hij nu enkele jaren buiten het land verbleven is en sindsdien verwesterd geworden is en gezien zijn familie het land verliet om zich in Iran te schuilen, zou een terugkeer naar deze regio voor de verzoeker veel te gevaarlijk zijn. De subsidiaire bescherming moet hem aldus worden verleend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zowel de taliban als de Afghaanse autoriteiten. De verzoekende partij verklaart dat zij op een dag in 2013 door een machtige lokale talibancommandant, Haji M., gevraagd werd om een huis te bouwen voor diens zoon. De talibancommandant en de verzoekende partij zouden overeengekomen zijn dat er een

voorschot van 100000 Afghani zou worden betaald en dat de rest van de overeengekomen prijs, zijnde 200000 Afghani, zou worden betaald wanneer het huis af zou zijn. Toen de verzoekende partij het huis had afgewerkt en Haji M. vroeg om de rest van het geld te betalen, zou zij evenwel door diens zonen en kleinzonen zijn geslagen en neergestoken. Hierop zou de verzoekende partij door haar familie naar een dokter zijn gebracht en na de nodige zorgen te hebben gekregen naar het huis van haar zus in een naburig dorp zijn gegaan. Daar zou de verzoekende partij gedurende vijftien dagen gebleven zijn. Vervolgens zou de verzoekende partij teruggekeerd zijn naar haar dorp en daar de winter hebben doorgebracht. De verzoekende partij verklaart dat zij gedurende de volgende twee jaar in dorpen in Daykundi werkte en eens per maand naar huis ging. Ongeveer twee jaar na het incident met Haji M. zou diens kleinzoon zijn doodgestoken. Haji M. en zijn familie zouden de verzoekende partij hiervoor verantwoordelijk hebben geacht en haar bij haar thuis komen zoeken zijn. De verzoekende partij, die op dat moment op haar werk was, zou hiervan in kennis zijn gesteld door haar broer. Zij verklaart dat zij meteen naar Kaboel ging en van daaruit naar Nimroz en het land verliet. De broer, echtgenote en kinderen van de verzoekende partij zouden diezelfde nacht naar een zus van de verzoekende partij zijn gegaan en de volgende dag naar Herat zijn gegaan. Na een jaar in Herat zouden zij omwille van de algemeen onveilige situatie aldaar naar Iran zijn verhuisd, waar ze nog steeds zouden verblijven. De verzoekende partij zou van haar schoonbroer in 2016 via de telefoon hebben vernomen dat Haji M. een rechtszaak tegen haar heeft aangespannen en dat de autoriteiten haar bij haar thuis zijn komen zoeken.

Ter staving van haar asielrelaas legt de verzoekende partij volgende documenten neer: haar *taskara*, twee werkcontracten, een brief van de imam van haar dorp die haar problemen bevestigt, de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd en medische documenten uit België. Ter terechtzitting van 13 juni 2018 legt de verzoekende partij bijkomend een medische verklaring voor met betrekking tot letsels die bij haar werden vastgesteld.

De Raad merkt op dat een *taskara* slechts identiteitsgegevens bevat die *in casu* niet worden betwist. De twee werkcontracten kunnen aantonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst als metser heeft gewerkt, wat evenmin wordt betwist, maar houden geen verband met de gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten. Uit de medische documenten die werden neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de verzoekende partij in september en oktober 2017 een aantal afspreken heeft gehad bij een kinesist. Uit deze documenten kan echter niets blijken omtrent de aard van de klachten waarvoor de verzoekende partij behandeling zocht. De verklaring van een arts neergelegd ter zitting bevestigt de aanwezigheid van littekens veroorzaakt door messteken op verzoekers rug. Dergelijk medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De brief van de imam heeft een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter, nu de verzoekende partij verklaarde dat hij na haar vertrek in 2016 werd opgesteld en dit op basis van verklaringen van haar schoonbroer (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Het betreft hier overigens een handgeschreven brief die door gelijk wie kan zijn opgesteld en geen enkele garantie bevat inzake de identiteit van de auteur. Er dient bovendien te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de door de verzoekende partij aangevoerde feiten.

Gelet op de gebrekkige bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas, omwille van hiernavolgende redenen.

De Raad acht het vooreerst niet geloofwaardig dat een machtig lokaal talibancommandant, die middels het gebruik van geweld krijgt wat hij wil en tegen wie niemand in verzoekers dorp nee kon zeggen, de verzoekende partij zou hebben willen misleiden door haar 300000 Afghani te beloven en uiteindelijk maar een derde daarvan te betalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). De verzoekende partij verklaarde bovendien zelf dat zelfs indien Haji M. haar zou hebben gevraagd het werk gratis te doen, zij niet had kunnen weigeren. Er kan derhalve niet worden ingezien waarom een dergelijk persoon met zoveel macht een gewone burger zoals de verzoekende partij toch een bedrag zou beloven dat hij niet van plan was te betalen. Evenmin geloofwaardig is dat uitgerekend de verzoekende partij, een sjiitische Hazara, door een talibancommandant, zelf een soennitische Pashtoun, zou zijn gevraagd om voor hem een huis te bouwen. De verzoekende partij verklaarde hieromtrent dat zij werd gevraagd omdat Haji M. gehoord had dat zij goed was in haar vak. Dit verklaart evenwel niet waarom het voor Haji M. niet mogelijk zou zijn geweest om binnen zijn uitgebreide familie of stam één goede metser te vinden, zodat hij noodgedwongen beroep diende te doen op een Hazara (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift gewag maakt van *“een subjectieve mening die door enig objectief element of bron wordt ondersteund”* brengt zij geen concrete en pertinente argumenten aan teneinde voorgaande vaststellingen te onkrachten of te weerleggen.

De geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt tevens in ernstige mate geschaad door haar verklaarde gedrag nadat zij bij haar zus in Onok had verbleven om te herstellen van haar verwondingen. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij slechts vijftien dagen nadat zij geslagen en neergestoken was door Haji M. en zijn familie terug naar haar dorp ging, waar Haji M. actief was en daar de hele winter bij haar familie doorbracht. Dat zij geen andere optie zou hebben gehad dan terug naar huis te keren, kan niet overtuigen nu zij zussen had die in andere dorpen woonden en er nog andere verblijfsalternatieven zijn, zoals Herat, waar haar familie na haar vertrek gedurende een jaar zou hebben verbleven. Dat de verzoekende partij dan uitgerekend naar haar dorp zou zijn teruggekeerd, waar de taliban haar makkelijk konden vinden, acht de Raad niet logisch (stuk 5, gehoorverslag, p. 14).

Verder dient te worden gewezen op meerdere onaannemelijkheden in verzoekers relaas die verzoekers geloofwaardigheid bijkomend ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

“In eerste instantie is het niet geloofwaardig dat Haji M(...) enkel en alleen u, de schuld zou hebben gegeven van de dood van zijn kleinzoon. Zijn kleinzoon die doodgestoken werd, was volgens u bekend om zijn brutaliteit. Hij was immers reeds betrokken bij verschillende gijzelingen. Gevraagd naar zijn job verklaarde u dat het zijn werk was om mensen te beroven en te ontvoeren (CGVS p. 12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat deze familie enkel u de schuld zouden geven. Ze zouden immers ook de familieleden van de mensen die ze al eerder gegijzeld hebben verdenken of andere vijanden waaraan ze duidelijk geen tekort hadden. Bovendien zouden ze zelf zeker de werkelijke moordenaar van hun verwante willen straffen. Hun conflict met u dateerde daarenboven van twee jaar geleden. In die twee jaar tijd is er geen enkele indicatie geweest waardoor ze zouden kunnen denken dat u van plan was om wraak te nemen. Zelfs toen u, in die twee jaar tijd een keer onderweg gestopt werd door de zoon van Haji M(...) hebt u zich gehoorzaam opgesteld. Hij heeft u uitgelachen. U hebt daarop zelfs beloofd dat u nooit meer terug naar huis ging komen. Vervolgens kwam u steeds minder frequent terug naar uw dorp (CGVS p. 14). Dat ze dan in deze context enkel en alleen u als dader van de moord verdachten is niet logisch. Geconfronteerd met deze bedenking, antwoordde u dat ze inderdaad veel vijanden hadden maar dat ze een Hazara wilden beschuldigen zodat de Hazara's de Pashtouns gehoorzaamden (CGVS p. 15). Zoals hierboven voorgesteld hadden ze geen enkele reden om dit te doen, gezien u en heel uw familie hoe dan ook gehoorzaamden. Dat ze hiervoor enkel tegen u zelfs een rechtszaak aanspannen bij de autoriteiten is ook verregaand wanneer het hun bedoeling zou zijn louter Hazara's af te schrikken. Verder is het ook niet aannemelijk dat Haji M(...) dergelijke ernstige bedreigingen uitte maar toch niet in actie kwam in de twee jaar tijd die ondertussen verstreken is. Hij zei dat hij uw echtgenote ging gijzelen als u zich niet ging aanbieden. Tegelijkertijd vertrok hij gewoon uit het huis zonder uw vrouw iets aan te doen (CGVS p. 14).

Bovendien wonen uw zussen en hun mannen ook in de regio, niet ver van Tamazan (landeninformatie nr. 1). Indien Haji M(...) of de taliban in het algemeen u wilden zoeken zouden ze uw familieleden ook kunnen lastigvallen en op deze manier u onder druk zetten om terug naar de regio te komen. Dit is echter tot nu toe niet gebeurd, hetgeen de geloofwaardigheid en de ernst van deze feiten onderuit haalt. Zelfs nadat de overheidsdiensten op de hoogte gebracht werden van de beschuldiging van Haji M(...) en nadat ze op onderzoek kwamen naar uw dorp Tamazan, werden uw zussen en hun mannen niet eens ondervraagd. Uw broer, vrouw en kinderen verlieten het dorp en na korte tijd verhuisden ze naar Herat waar ze ongeveer een jaar woonden. In die tijd werden ze ook niet lastiggevallen, noch door de

taliban noch door de overheid, hetgeen ook de geloofwaardigheid van deze rechtszaak verder op de helling zet. Uw familie verliet Herat na een jaar en trok naar Iran. Deze beslissing werd echter genomen omwille van de algemene onveilige situatie in Herat en dus niet op basis van persoonlijke bedreigingen die ze hebben meegemaakt (CGVS p. 16).

Tevens werd ook opgemerkt dat u geen interesse toonde om informatie te krijgen in de klacht die tegen u werd neergelegd die dan ook tot een rechtszaak zou leiden/geleid hebben. U belde uw schoonbroer twee keer in 2016. Hij vertelde u dat de overheidsdiensten naar het dorp kwamen, op zoek naar u. Ze zouden ook de burens hebben ondervraagd. Haji M(...) zou niet enkel in Gezab maar ook in Daikundi zijn klacht hebben geregistreerd. Verdere informatie over deze zaak, of deze al dan niet nog steeds hangende is of niet, heeft u niet. U hebt uw schoonbroer in 2017 niet meer gebeld. U wilde het niet weten omdat u daar ongelukkig van werd en ook omdat het geen nut heeft om het te vragen. U zou als een machteloze Afghaan in ieder geval niet in staat zijn om er iets aan te doen. Bovendien hebt u financiële problemen waardoor u moeilijk kan bellen (CGVS p. 7, p. 15-16). Uw verklaring is echter niet aanvaardbaar. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over de rechtszaak die tegen u werd aangespannen. Deze desinteresse komt hoe dan ook niet overeen met de vrees die u beweerde te hebben. Bovendien wonen uw zussen en schoonbroers daar nog. Zelfs als u zich in België wel veilig voelde en niet meer de behoefte voelde om hiernaar te vragen, kan men verwachten dat iemand in uw plaats toch zou denken aan de veiligheid van uw familieleden die daar nog steeds in de regio wonen. De taliban hebben immers ernstige dreigementen geuit. Ze dreigden ermee uw echtgenote te ontvoeren. U was zelf bang dat ze uw broer zouden ontvoeren. Hetzelfde kon dus ook met uw zussen of schoonbroers gebeuren. Louter omwille hiervan zou u de wens moeten koesteren om hiernaar te informeren. Dat u financiële problemen had is verder ook geen excuus. U kon immers andere creatieve manieren vinden om toch aan deze informatie te raken. Zo zijn er verschillende manieren van communicatie, hetzij via internet, hetzij via gsm-applicaties of sociale media, om gratis te kunnen bellen. Zelfs indien u zelf niet de mogelijkheid had zou u iemand anders in uw opvangcentrum om hulp kunnen vragen, hetzij een andere bewoner, hetzij een begeleider. Uw desinteresse komt dus niet overeen met uw verklaarde vrees en zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.”.

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. De verzoekende partij laat deze motieven in haar verzoekschrift ongemoeid, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Tot slot wijst de Raad erop dat informatie die kan worden afgeleid uit het Facebook-profiel van verzoekers broer de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas enkel bevestigt. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt vastgesteld:

“(…) U verklaarde dat uw broer S(...) N(...) K(...) geen Facebookprofiel heeft. Er werd echter een Facebookprofiel gevonden op zijn voor- en achternaam gelinkt aan zijn eigen telefoonnummer, gevonden op de enveloppe die hij zelf opgestuurd heeft naar u (CGVS p. 10). U hiermee geconfronteerd ontkende u dat uw broer een Facebookprofiel had. U een foto uit het betreffende Facebookprofiel getoond, verklaarde u hem niet te herkennen (landeninformatie nr. 2). Een tweede foto getoond, verklaarde u dat een van die twee personen op de foto iemand was die u kende. Hij zou ook N(...) heten. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit Facebookprofiel dezelfde voor- en achternaam als uw broer draagt en gelinkt is aan zijn persoonlijke telefoonnummer bleef u aanhouden dat hij geen Facebook had. In uw regio zouden er drie à vier personen met deze naam wonen. Afghaanse telefoonnummers die niet meer gebruikt worden zouden verder aan anderen worden toegewezen (CGVS p. 16-17). Uw uitleg is verre van realistisch. In casu behoort dit Facebookprofiel aan een persoon die dezelfde voor- en achternaam heeft als uw broer, en is het ook gelinkt aan het telefoonnummer door hem vermeld. Het is verre van realistisch dat dit telefoonnummer dan ook iemand anders zou worden toegewezen die toevallig ook dezelfde voor- en achternaam draagt. Het heeft er alle schijn van dat dit Facebookprofiel aan uw broer behoort en dat u dit probeert te ontkennen. De analyse van de openbare gegevens op dit profiel versterkten deze vermoedens. Zo woonde de eigenaar van dit profiel ook in Herat en verwees hij ook naar Daikundi. Hij heeft ook vrienden uit beide regio's en ook nog gemeenschappelijke vrienden met u, onder wie ook M(...) G(...) die in België verblijft en die uw neef is (landeninformatie nr. 3) (CGVS p. 7). De posts op dit profiel spreken uw verklaringen echter tegen. Op 11 oktober 2015 dus de dag nadat uw familie, uw broer inbegrepen, het dorp moest verlaten postte deze persoon een citaat met daarop “Zie je me graag?”. Een dergelijke post is opmerkelijk voor iemand die net zijn dorp heeft moeten verlaten onder bedreigingen van de taliban. Verder postte hij foto's uit Herat waar hij als taekwondo-speler deelnam aan toernooien, hetgeen ook uw verklaring tegensprekt dat uw

familie in Herat nooit buitenshuis zouden durven komen, behalve om inkopen te doen (CGVS p. 16) (landeninformatie nr. 4).".

In haar verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat het hier niet het profiel van haar broer betreft en dat zij de persoon op de profielfoto's niet kent. Door eenvoudigweg te ontkennen dat het hier om haar broer gaat doet de verzoekende partij geenszins afbreuk aan bovenstaande pertinente en objectieve vaststellingen. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij erop gewezen dat de foto van verzoekers broer die als bijlage bij het verzoekschrift zou zijn gevoegd ontbreekt.

De door de verzoekende partij gevoegde informatie waaruit blijkt dat de taliban steeds zwaarder druk uitoefenen op Hazara's sinds zij in Uruzgan aanwezig zijn (stuk 3), heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijk asielrelaas. Deze algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangevoerde vrees voor vervolging omwille van verzoekers behoren tot de sjjiitische Hazara-minderheid in Afghanistan, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij dit element niet heeft vermeld, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat de verzoekende partij, los van de ongeloofwaardig bevonden problemen met Haji M. en diens familie, in haar land van herkomst ooit problemen heeft gekend die verband houden met haar etnische en religieuze achtergrond. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich bovendien tot een verwijzing naar tal van bronnen met betrekking tot de maatschappelijke discriminatie van sjjiitische Hazara en diverse incidenten waarbij Hazara en/of sjjiitische moslims in Afghanistan werden gevisieerd door radicale soennitische groeperingen (stukken 4-6). Uit deze informatie kan niet blijken dat Afghaanse burgers met verzoekers etnisch-religieus profiel het slachtoffer zijn van systematische vervolging omwille van hun religie of etnie in de zin van het Verdrag van Genève. Deze informatie toont niet aan dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld. U beweerde zelf uit de provincie Uruzgan te komen (CGVS p. 9). District Gezab behoort echter tot de provincie Daikundi, zoals bevestigd door het arrest van de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) nr. 125767 (zie landeninformatie nr. 5). Bovendien werd de analyse van de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gezab gedaan. De conclusies werden dus getrokken los van de discussie of Gezab formeel onder Uruzgan of Daikundi zou vallen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Daikundi province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Daykundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende

confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daykundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Gezab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 juni 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Gezab van de provincie Uruzgan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij bekritiseert het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die zij voegt (stukken 7-9). De Raad stelt vast dat deze informatie van minder recente datum is dan de informatie die door de verwerende partij middels voormelde aanvullende nota werd bijgebracht. Gelet op de vereiste van actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, dient de door de verzoekende partij gevoegde informatie niet in overweging te worden genomen. De verzoekende partij wijst verder op een (niet gevoegd) rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 juli 2017, waaruit zou blijken dat de provincie Uruzgan tot de gevaarlijkste provincies voor burgers behoort. Dit gegeven doet op zich echter geen afbreuk aan bovenstaande recente veiligheidsanalyse, noch aan de daarop gebaseerde conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst foutief is of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS